

PETR W. NOACK • JOSEF KEJHA

OBSLUHOVAL JSEM I KRÁLE

*OD PLZEŇSKÉHO PIKOLÍKA
AŽ PO MAJORDOMA
U RODINY PORSCHE*

Starý most
A stylized logo consisting of three arches, representing a bridge. The text 'Starý most' is written above the arches.

OBSLUHOVAL JSEM I KRÁLE
Od plzeňského pikolika až po majordoma u rodiny Porsche

Text © Petr W. Noack, Josef Kejha
Fotografie © sbírka Petra W. Noacka

Vydavatel © Starý most s.r.o., Plzeň
www.starymost.cz, www.facebook.com/www.starymost.cz
Vydání první, 2019
DTP: Vladimír Černý
Tisk: EUROPRINT a.s.

ISBN: 978-80-7640-005-4

PROLOG

Obsluhoval jsem i krále
Velký spisovatel pan Bohumil Hrabal nechť promine, že maličký literární pikolík si troufl tak trochu vypůjčit název jeho slavného románu Obsluhoval jsem anglického krále. Tím to ale končí. Ostatně moje životní vzpomínky s jakýmkoli parazitováním na díle mého milovaného autora není ani možné, nejde totiž o román, ale o skromný záznam faktů bez jakékoli literární licence. Hrabalův hrdina Jan Dítě má se mnou společného snad jen číšnické povolání...

A jak to bylo s obsluhováním onoho krále, v tomto případě španělského? Ve čtvrtek 16. července 1987 měla babička mojí manželky oslavit sto let. Pozvání na tak vzácné jubileum se neodmítá. Jenže od roku 1969 jsem s rodinou žil v západním Německu a po celý ten čas bylo pro emigranta nemyslitelné, aby navštívil rodné Čechy. Dva roky jsme vyřizovali potřebné papíry, v první řadě žádost o milost za naše nezákonné opuštění republiky. Naštěstí ledy tenkrát už trošičku perestrojkově tály a prezident Gustáv Husák se nad námi milostivě smíloval: celá ta kalvárie nás sice stála osmnáct tisíc západoněmeckých marek, ale co bychom pro stoletou babičku Marii Štátnou neobětovali, že...

Když jsme přešli hranice, strašně nás mrzelo, že rodina není kompletní; náš devatenáctiletý syn Petr, který se v Praze narodil v srpnu 1968 pár dnů před „bratrskou okupací“, nemohl odjet s námi – nedostal vízum!

Vidět opět Prahu po dlouhých osmnácti letech byl věru silný zážitek. Moji někdejší kolegové z Bruselské restaurace Expa 58 nám tady, kde jsem před útekem z republiky pracoval, připravili bombastické uvítání. Párty se odehrála v režii mých bývalých číšnických partáků z Francouzské a Plzeňské restaurace, z čehož jsme byli celí vedle. Pochopitelně jsme zavzpomínali na staré dobré časy a ty nedobré nám byly už taky k smíchu. Párty skončila a při loučení mě můj kamarád a bývalý kolega Jára Rejthar povídá jako kdysi:

Pěťo, pozitíí bych tě potřeboval na jedné výsadce...

Výsadka... tenkrát jsme tak říkali kšeftům mimo náš pracovní plac. Z legrace jsem svolil, aniž bych věděl, na jakou akci půjdeme.

Máš bílou košili, černý kalhoty a boty? pokračoval Jára... a já kývl. Tak vestu a motýlka ti přinesu, dodal starý kámoš.

Jára mně ale neřekl, kde budeme pracovat... a já, v dobré náladě, se ho na to ani nezeptal.

Na druhý den, po tom milém shledání s kolegy z Bruselské, jsme se s manželkou rozhodli ukázat našim dcerám stověžatou Prahu, o které jsme jim tak dlouho jenom básnili. Pochopitelně nechyběly Hradčany, odkud je nejkrásnější pohled na majestátní srdce Evropy.

Náhle přišla letní bouřka – hromy blesky liják. U baziliky sv. Jiří i v tom nečase bylo plno – turisté, esenbáci... a kameraman, který natáčel příjezd vládních limuzín. Šli jsme blíž. Dvě auta zastavila přímo před bazilikou, na jednom se třepotala vlaječka Španělska. Jeden z poskoků roztáhl deštník... a z limuzíny vystoupila Sofie, manželka španělského

- Po zaplacení 18 tisíc marek nám byla udělena milost a umožněna návštěva Československa
- ⚡ S manželkou Marií a dcerami Danieľou a Micheľkou a jubilantkou - babička Marie šťastně slaví své narozeniny, srpen 1967

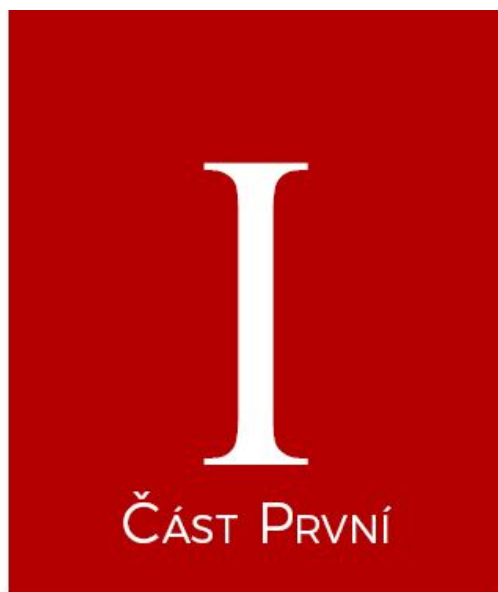
➤ Já s přáteli v restauraci EXPO 58 na Letné, srpen 1967

➤ Španělský král Juan Carlos s manželkou Sofií u tehdejší španělské rezidence v Pevnostní ulici v Praze

⚡ Chystám se s kolegy obsluhovat španělského krále (já stojím zcela uprostřed)

1. MOJE RODINA

Nerad bych hned na úvod nudil sáhodlouhým líčením životních osudů mého dědečka Aloise Mandáska (* 9. prosince 1885), ale těch pár řádek nemohu vynechat. Proč? Jednak v mém životě sehrál důležitou roli... a také založil rodinnou tradici v gastronomii.

Můj děda pocházel z Orlických hor a byl nejmladší z pěti sourozenců. Jeho otec František se celý život hrbil na ševcovském verpánku a bohužel zemřel, když jeho benjamínkovi bylo pět let. Maminka Anna se tudíž musela postarat o pět dětí, a tak rodina třela bídu s nouzí. V třinácti letech putoval dědeček Alois do pražského hotelu *U Černého koně*, kde se vyučil číšníkem.

Jak bývalo tehdy zvykem, vydal se na zkušenou do světa. Nejprve do Berlína, kde se uchýtil jako číšník v restauraci *Komorního divadla – Kammer theater*. Dědovi se dokonce poštěstilo, že v divadelní loži několikrát obsluhoval německého císaře Viléma I., který později spolu se svými boječtivými generály rozpoutal první světovou válku.

Po dvou letech, v roce 1904, odjel do Anglie. V Londýně zpočátku pracoval u jedné bohaté rodiny jako „plonger“ (půl roku myl nádobí a čistil stříbro). Pro cizince to býval normální postup, dělat z počátku podřadnější práce, než se naučí perfektně anglicky. Když to děda Alois zvládl, postoupil výš; jako butler pak obsluhoval lordovu rodinu. Lord se dobře znal s ředitelem hotelu *Ritz-Carlton* a po půl druhém roce, s výborným pracovním vysvědčením, nastoupil děda do noblesní hotelové restaurace jako číšník. V kuchyni hotelu *Ritz-Carlton* tehdy vládl francouzský „král kuchařů“ Auguste Escoffier, později autor celé řady slavných kuchařských knih.

V Londýně pracoval můj děda Alois celkem čtyři roky a potom se opět vrátil do berlínské restaurace *Komorního divadla* – už jako vrchní číšník. Tam poznal moji babičku Bertu Schönhart, která byla vyučenou kuchařkou – specialistkou na studenou kuchyni. Zamilovali se do sebe a po roce, 22. října 1909, na berlínské radnici vstoupili ve svazek manželský. Ještě před svatbou se v Berlíně mým prarodičům narodil syn Alois junior (* 15. července 1909). Po třech letech si manželé za uspořené peníze – a díky peněžnímu daru od prince Schaumburga-Lippeho, kterého můj děda často obsluhoval – koupili malý restaurant nedaleko Kurfürstendammu.

Vypukla velká válka, jak se tenkrát říkalo. Občan rakouské monarchie Alois Mandásek musel v roce 1915 narukovat k 30. střeleckému batalionu do Vysokého Mýta (Hohenmaut). Děda byl v první světové válce nasazený na bojištích v Haliči, potom v Rusku a později na italské frontě. Na Píavě byl zraněn šrapnelem do ramene a na bradě. V lazaretu se dočkal konce války.

Po válce si prarodiče v městečku Westerland na německém ostrově Sylt pronajali hotel, po dvou sezónách odjeli do Rakouska a v centru Vídně si pronajali *Hotel Post*. Syn Alois v tom čase už studoval hotelovou školu ve švýcarském Lozanu, aby junior mohl převzít štafetu po svém otci. Ve Vídni přišla babička do jiného stavu a očekávala druhé dítě, moji matku. Děda si přál, aby se miminko narodilo v Čechách. Alois s těhotnou Bertou se přestěhovali z Vídně do Čech, bydleli ve Lvovské ulici č. 4 v Praze na Vinohradech, kde se 27. listopadu 1922 narodila – jako československá státní občanka české národnosti – moje maminka, pokřtěná v evangelickém chrámu svatého Salvátora jako Věra Katuše Berta Mandásková.

Mnohokrát děda tvrdil, že první republika za prezidenta Masaryka byla vůbec nejkrásnější doba, jakou rodina Mandáskových prožila. Z našetřených peněz investoval část v Itálii do pronájmu hotelu *Lacroma* na ostrově Grado u Terstu: dvě letní sezóny žila rodina na Gradu, zbytek roku v Praze.

V Praze se seznámil s plukovníkem v. v. Josefem Rojou, se kterým posléze vedli ve společné režii v Praze bar a varieté *Sekt Pavilon* v Rybné ulici č. 5 a také hotel *Valencia* v Senohrabech-Hrušově. Plukovník Roja byl, mimo jiné, sponzor a dobrý přítel Vlasty Buriana; a král komiků se od roku 1923 s dědou přátelil – jak doma v Praze, tak i v Senohrabech, později na Konopišti. V roce 1936 si totiž moji prarodiče pronajali od československého státu *Zámecký hotel Konopiště*, který obhospodařovali až do roku 1942, než hotel zabrala německá okupační armáda.

Spolu s dědou sehrál v mém životě důležitou roli rovněž můj strýc Alois Mandásek junior, o čtrnáct let starší bratr mojí maminky. Jak už jsem zmínil, od roku 1923 studoval hotelovou školu ve švýcarském Lozanu u Ženevského jezera. Během prázdnin jezdil na praxi jako číšník do hotelu *Le Negresco* v Nice na francouzské Riviéře. Mimo jiných prominentů tam obsluhoval i bohatého penzistu, již zmíněného „krále kuchařů“ Augusta Escoffiera, jehož poznal už jeho otec v londýnském hotelu *Ritz-Carlton*.

Po absolutoriu hotelové školy v Lozanu nastoupil strýček Alois do hotelu *Le Negresco* v Nice a posléze do hotelu *Hermitage* v Monte Carlu. Tam se mladý číšník seznámil s tehdy nejlepším světovým tenistou Karlem Koželuhem. Krajané si padli do oka a spřátelili se. Koželuh byl tenkrát na Riviéře tréninkovým partnerem švédského krále Gustava V., velkého tenisového nadšence. Jednou vzal Karel Koželuh mého strýce s sebou na trénink a optal se krále Gustava, zda může jeho mladý krajan přihlížet. Švédský král svolil s překvapivou

podmínkou: že oba Češi budou spolu hovořit jen ve svém rodném jazyce; a ještě dodal, že se mu ta měkká slovanská řeč velmi líbí, jen ať se před ním nežinýrují... A tak mu v pauzách při tréninku oba Češi vyhověli. Normálně by to bylo neslušné, velký prohřešek proti dvorní etiketě, bavit se v přítomnosti Veličenstva česky, v řeči, které on nerozumí. Pro strýčka Aloise to byl nezapomenutelný zážitek, jak jim král spokojeně naslouchá; o rok později – opět na francouzské Rivière i ve stejném složení – si ho znovu zopakoval. (Naposledy se strýc setkal s Karlem Koželuhem v roce 1948 v Klánovicích u Prahy, než bývalý tenisový mistr světa zahynul při havárii v autě.)

Strýc Alois hovořil plynně německy, francouzsky, anglicky a slušně italsky, měl vynikající reference, dokonce dostal nabídku pracovat v pařížském hotelu *Ritz*.

Jenže Mandásek junior měl svou představu o kariéře – ponejprv chtěl vidět svět, aby si rozšířil obzor a leccos se přiučil... A tak v roce 1932 se nechal naverbovat u holandské společnosti *Holland Amerika Line* jako stevard na zaoceánském parníku *Veendam*, který plul na lince Rotterdam – New York a zpět. Po dvou letech se vrátil do Francie a pracoval pak na jedné z nejlepších pařížských adres – *Hotel Majestic* na l'Avenue Kléber ve čtvrti Trocadéro.

Ó jak jsem hlta! v komunistických časech jako klouček, slovo za slovem strýčkovo vyprávění o Americe: třeba jak za prohibice z parníku pašoval whisky v několika „flachmanech“ – plochých lahvích – pod kabátem. Vyneslo mu to hezkých pár dolarů na toulky nejenom po New Yorku, mohl si dovolit navštívit i hotel *Waldorf Astoria* – tehdy jeden z největších, nejvyšších a nejlepších hotelů na světě.

Při jedné plavbě obsluhoval strýček indického maharádžu a jeho rodinu v jejich privátních kabinách, jako osobní stevard. Sem tam brázdil Atlantik mezi Evropou a Amerikou, mimo newyorského a rotterdamského kotvil Vendamm i v dalších přístavech, kanadském Halifaxu, v Anglii, Skotsku... Jeho historky mě pokaždé fascinovaly, snil jsem, že i já jednou...

Asi není divu, že oba Mandáskové – Alois senior i Alois junior – se pro mě od útlého věku stali idolem a vzorem. V letech 1925 až 1938 dosáhla rodina Mandáskova určitého blahobytu. Vše se zlomilo německou okupací.

2. TVRDÝ PÁD

Porád ještě nejsem... možná se potuluji kdesi v nicotě. Strýček se vrací ze zkušené po světě domů k rodičům jako maitre d'hotel Valencia v Senohrabech-Hrušově. Oba Mandáskové, otec a syn, konečně pracují spolu.

Jenže nic netrvá věčně, obzvlášť štěstí. V roce 1933 se v Německu dostal k moci nový kancléř, Adolf Hitler, a málokdo tenkrát tušil, co z toho vzejde. O tři roky později si děda od státu pronajal *Zámecký hotel Konopiště* a to už se nad rodinnou idylou stahovala mračna. Dědeček Alois pochopitelně Hitlera nemohl ani cítit. Říkal o něm – ten cvok zblbnul Němce, je to fašoun, nácek... a nemá rodinu! Ten není normální...

Babička Berta, Němka jak poleno, se ale Hitlera zastávala a chválila ho. Důvod? Podle ní, když Němci prohráli první světovou válku a nastala v Německu velká bída, tak Hitler dostal národ z toho srabu zase nahoru. Kvůli diktátorovi s fouskem se moji prarodiče často

hádal; manžel, pravý český národovec – a jeho žena Hitlerova fanylnka! To jsou ty paradoxy dvacátého století, o kterých později psal Václav Havel.

Přišla mobilizace, po ní Mnichov, Němci vojensky zabrali české pohraničí a připojili ho pod názvem Sudety k říši, vyhnali odtud Čechy... a poslední úder okleštěnému státu zasadil Hitler ve středu 15. března 1939, kdy do země vítězně nepochodovala jeho armáda: z Československa zbyl jen protektorát Čechy a Morava s úřední řečí němčinou.

Ve stejném sledu slily i hádky mezi Aloisem seniorem a jeho Bertou, i když její náklonnost k Hitlerovi rázem ochladla. Korunu všemu nasadily nové německé zákony: moje budoucí maminka Věra dostala po své matce Bertě automaticky německou státní příslušnost. Aloisové senior a junior jako občané protektorátu setrvali u české státní příslušnosti. Úřední šiml tak rodinu národnostně rozdělil vejpůl!

Babička Berta nelenila a bez souhlasu českého manžela přihlásila jejich dceru Věru do B. D. M. (svaz německých dívek). Organizace ji pak v roce 1940 vyslala na jeden rok do Bádenska v jižním Německu. Nejprve, u městečka Boxberg, pracovala na statku jakési selky, válečné vdovy – muž padl ve válce s Francií. Statkářka musela obhospodařovat velký selský dvůr a Věra se zatím starala o její malé děti. Po půl roce byla poslána do Karlsruhe, kde byla zaměstnaná dalšího půl roku jako průvodčí v městských tramvajích.

Po návratu ke svým rodičům na Konopiště ji úřady zařadily jako písařku na dálnopis u telefonní centrále německé vojenské komandatury SS v Benešově. Tam se devatenáctiletá Věra seznámila s německým vojákem, mým budoucím otcem, a bezhlavě se do Wernera Noacka zamilovala.

Když se moji prarodiče dozvěděli, že jejich dcera má známost s příslušníkem německé okupační armády, měli s Věrkou velkou rozepří. Oba byli proti, i když jejich důvody se poněkud lišily. V jednom se ale shodli: svorně soptili a až k mdlobám kvíleli – že o takřka deset let starší dceřin svůdce, jemuž nemohli přijít na jméno, že ten obšourník Werner Noack je ženatým otcem čtyřletého syna! A dědeček Alois navíc zesinal a málem ho ranila mrtvice – jeho drahá Věrka se totiž zamilovala do esesáka! Jeho budoucí zeť měl velké štěstí, že se ulil na marodce, když jeho spolubojovníky tetovali – po válce je za esesácký cejch čekal bez milosti provaz!

Rány boží nebraly konce: zamilovaná Věra otěhotněla, rodiče si rvali vlasy, že svou holčičku neuhlídali a teď mají z ostudy kabát... Už se ale nedalo nic dělat – já byl na cestě. Můj budoucí otec požádal o rozvod, ale věc se vlekla.

Aby toho nebylo málo, okupanti v tom čase zabrali Zámecký hotel na Konopišti a zřídili tam kanceláře velitelství SS, cvičiště Benešov, z části hotelu velký byt pro velitele cvičiště, generála SS Karrasche. Zámecký hotel s restaurací dostal nový název, Kommandantur des Waffen SS – Truppenübungs platzes, Beneschau in Böhmen und Mähren. Po vyhazovu z Konopiště si moji prarodiče v Benešově na náměstí pronajali hotel *Na Knížecí*.

O mnoho horší byl případ mého strýčka Aloise juniora: v únoru 1942 byl na anonymní udání zatčen kladenským gestapem pro podezření ze sabotáže. Mělo k tomu dojít takřka před třemi roky na vojenském letišti Kbely, kde strýc sloužil jako voják u 1. leteckého praporu Kbely – od mobilizace až do začátku okupace v březnu 1939. Tehdy se tam měl podílet na poškozování československých vojenských letadel, která měla být předána německé armádě. To mu nebylo prokázáno.

Při vší směle měl strýc obrovské štěstí, že k tomu anonymnímu udání nedošlo po atentátu našich parašutistů na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, to by ho

do ředitelny. Tam je očekávalo nepříjemné překvapení – dvojice estébáků a jejich ošemetné otázky: S kým se naše rodina stýká? Nepochlubil jsem se ukrytými zbraněmi? O čem se u nás doma hovoří?

Kluci z toho byli celí vedle, co všechno je zajímalo. Na závěr každému důrazně doporučili, aby se mnou přestali kamarádit, protože je můžu do něčeho špatného namočit... a to by je mohlo sakramentsky mrzet. Samozřejmě že o našem přátelském pohovoru budete mlčet, jinak s vámi podle zákona zatočíme, že se budete divit! ukončili výslech.

Po dvou dnech mi Pepík Lux všechno vyklopil včetně oně moudré rady – raději se mnou nekamarádit! Vašek se s vyprávěním opozdil jen o několik hodin a Franta s Jardou mi to tajemství šeptem vyslepičili hned následující den o velké přestávce na školním záchodu.

Naši učitelé, až na výjimku, byli vesměs slušní lidé. Třídni Nováček mi říkával – Petře, uč se matematiku, ať ti nemusím dát stoličku! – tedy čtyřku. A jednou o samotě zváněl a pravil:

Slyšel jsem, že se o tebe u nás ve škole zajímali nějací speciální soudruzi... a že tvoje rodina má u nich škraloup. No nic, dobře se uč, ať nemusíš šolichat zeměkouli, čímž myslel, abych jednou neskončil u krumpáče a lopaty. Byl to prima učitel matematiky, biologie a botaniky, přísný a spravedlivý. Měl hluboký hlas jako americký zpěvák Paul Robeson; říkali jsme mu Robes.

Do Tylovky jsem chodil pět let a dodnes vidím, jak s klukama metáme slizké olomoucké tvarůžky oknem do přízemního bytu našeho učitele chemie a fyziky pana Otlučky; měl přezdívkou Akula, česky žralok. Syrečky zapadly za skříň a chudák Akula si užil smradu, dokud nevyčenicnal, odkud se zápach line... Ani nevím, proč jsme si potrhleho chemikáře vzali na mušku, byl to v jádru dobrý chlap, který žil jen pro své baňky a křivule. Jeden pokus jsme vyzkoušeli na něm: před hodinou chemie jsme z Akulova kabinetu otočili nějakou kyselinu a loužičku vyli na sedátko židle za katedrou. Sotva učitel dosedl, nevědomky nám názorně demonstroval devastující účinky žíraviny na jeho umolousaný modrý plášť, kalhoty... a žebihu i popálený zadek. Vyšetřování se ujal sám pan soudruh ředitel Koukolík, ale naše třída sorně mlčela a jen krčila rameny, takže podezření nakonec padlo na protřejejší osmáky, vyhlášené lumpy.

Nikoli bílou, ale rudou vránou pedagogického sboru byla kovaná komunistka Soukupová, které jsme říkali Soudružka. Malá, protivná, naondulované zrzavé vlasy, velká prsa, tlustý zadek v dlouhých kalhotách; vypadala jako milicionářka nebo svazácká matrace... ne učitelka. Všechny žáky školy měla do puntíku prokádrované, důkladně přečetla stovky posudků rodin, a tak měla každého školáka zařazeného do té které skupiny, podle svého úsudku.

Noááácku! chytla mě za rameno, když jsem o přestávce pádil na záchod. Ani se nedivím, že tě doma nenaučili zdravit... jsi přece původem z reakcionářské, buržoazní, a dokonce napůl německé rodiny. Styď se!

Jindy si mě znovu podala, když zaskakovala za našeho nemocného tělocvikáře. Místo kotmelců a vybíjené jsme dokola nacvičovali nástup do řady, v čtyřstupu pochody tam a čelem vzad...

A na závěr, vyzvala nás Soudružka, si všichni zapíváme Píseň práce! Zvedla ruce jako dirigent – do toho zvonění, končilo vyučování a každý už se těšil, jak trapem vypadne ze školy – tak jsme spustili kvapík, abychom Píseň práce měli rychle za sebou.

Stop! zavelela Soudružka. Zpíváme rázně, nahlas, pěkně procítěně a pomalu...

Napodruhé si dětský sbor dal záležet, učitelka chočila za našimi zády a naslouchala, jak

kdo zpívá. Já měl výtvarný talent, slušný sloh, ale o mém zpěvu bych raději nemluvil. A tak jsem náhle dostal štulec do zad:

Noááácku, jsi snad ryba, že otevíráš hubu naprázdno? Zase provokuješ?

Já hrozně falešně zpívám a nechtěl jsem hanobit Píseň práce, řekl jsem.

Jóóó? zapíchla mi vítězně ukazovák do hrudi. Tak mi Píseň práce – slovo za slovem – odříkej!

Spolužáci se začali sborově chechtat. Z té písně mi utkvěl v paměti jen úplný konec *Bud' práci čest!* a to jenom proto, že se mi zalíbila lidová parodie *Bud' v práci v šest!* Tohle jsem ale Soudružce nemohl přiznat a dál mlčel jako ryba.

Noááácku! čím dál tím víc se dostávala do ráže. Nedráždí mě a začni!

V Internacionále se zpívá *Poslední bitva vzplála, dejme se na pochod...* i naše bitva vzplála a dal jsem se s učitelkou na pochod... do ředitelny! Pan soudruh ředitel Koukolík tam momentálně nebyl, a tak si postěžovala jeho zástupci panu Froňkovi a dala mi za úkol – dvacetkrát opsat Píseň práce a naučit se celý text nazpaměť.

Klid, paní kolegyně, ujistil tu štětku zástupce ředitele. Přebírám případ, úkol sám zkontroluji a žáka osobně vyzkouším.

Pan Froněk byl stará prvorepubliková škola, odborně uznávaný a vysoce kvalifikovaný pedagog. A taky prima chlap, o němž jsem se později dozvěděl, že kdysi psal pod pseudonymem krásné rodokapsy a pod jeho uhlazenou slupkou se skrýval romantický dobrodruh. Snad i proto se o můj úkol vůbec nezajímal a nechal ho odplynout do věčných lovišť. Ostatně kolegyni Soukupovou neměl v lásce skoro celý učitelský sbor; ale všichni se té zažrané komoušky obávali.

10. SKAUTI A TITANIC

Za Doubavkou na kopci Chlum, v lese pod rozhlednou, stál starý dřevěný srub. Původně patřil skautům, za německé okupace ostrým hochům z Hitlerjugend, po válce se tam skauti opět navrátili, jenže v roce 1949 se historie opakovala: komunisti skautskou organizaci zrušili – povoleni byli už jen pionýři.

V opuštěném srubu, natruc zákazu, zřídil starší skaut Míla Pech tajnou klubovnu: z války měl už zkušenost ze skautského odboje proti Němcům, kdy mu šlo fakticky o kejhák. To bylo něco pro nás kluky, tajně se scházet v lese na Chlumu... zakázané ovoce přece chutná nejvíc. Nikdo netušil, že jsme junáci a říkáme si Vlčata.

Naše výpravy za dobrodružstvím byly opojné a voněly dálkami. Autobus nás vysypal v Doubavce na konečné, odkud jsme – s Pepíkem, Frantou, Vaškem a Jardou – pěšky šlapali na Chlum.

Míla Pech nás učil milovat českou vlast, jak se máme v přírodě orientovat, s láskou ji chránit a pečovat o ni... a taky jsme plnili skautské bobříky: to znamenalo především mít úctu k rodičům a starým lidem, pomáhat kde se dá.

Při cestách do školy jsem v Tylovce vidal – za oknem bytu nad pekárnou *U Květoňů* – starou dámu; vypadala jak přízrak, bez hnutí zírala ven na ulici... zdála se mi strašně opuš-

těná, a tak jsem si dodal odvahy, zaklepal a nabídl jí své služby. Babka byla překvapená, že o ni někdo projevil zájem. Občas jsem té staré samotářce došel nakoupit, vysypat smetí do popelnice, až jednou mi povídá:

Jsi hodný chlapec, Petříku... mohu vědět, proč mi pomáháš?

Jako junák, který nikdy nelže, jsem vyklopil, že plním skautského bobříka. Ale je to přísně tajný! dodal jsem.

Tak tak, pokývala spiklenecky. Však i já mám pro tebe jedno dávné tajemství... posad se!

Bylo mi šestadvacet let, psal se duben dvanáctého roku, když jsme s mým drahým mužem pluli na velkém zaoceánském parníku z Anglie do New Yorku. Byla to nádherná cesta, dokud nepřišel náraz a loď se potopila. Manžel zahynul a s ním spousta lidí... ten parník plul poprvé a jmenoval se Titanic.

Pak mi ukázala několik zažloutlých fotografií legendárního parníku – na jedné se krásná mladá dáma na palubě něžně usmívala na svého fešáka.

Museli být hodně zámožní, povídá děda Alois, když jsem mu převyprávěl smutný příběh staré Plzeňanky. Lodní lístky na první plavbu Titanicu tehdy stály nekřesťanský peníze. Rád bych tu paní poznal...

Stará dáma svolila, a tak jsem k ní přivedl dědu na návštěvu. Dobře si spolu rozuměli... prohlíželi staré fotky, výstřížky z anglických a německých novin se seznamem pasažerů – těch, co neštěstí nepřežili, i jména zachráněných – a děda zaplesal, když se mu do ruky dostal jídelní lístek s emblémem Titanicu. Pak mu paní Mayerová ukázala i nějaké listiny z londýnské nemocnice, kde byla nějaký čas hospitalizována. Děda Alois zavzpomínal na svou dávnou britskou anabázi... a jelikož oba Londýn dobře znali, dál spolu debatovali už jen anglicky. Není divu, že mezi nimi vzniklo přátelské pouto – bývalý hoteliér a momentálně kuchař Stavopravu navštěvoval dávnou pasažérku Titanicu až do její smrti v roce 1962.

Tenhle skautský bobřík jsem tedy splnil na výbornou, Míla Pech a kamarádi jenom žasli, co všechno vím o tragickém osudu zámožského parníku Titanic. Horší už to bylo, zvláště pro ukecaného kluka jako já, s plněním bobříka mlčení. Po celý dlouhý den jsem nesměl ani pípnout, a to ani ve škole; s jedinou výjimkou – když mě k tabuli vyvolal či jinak oslovil učitel. Byla to muka, udržet jazyk za zuby: obzvlášť mezi spolužáky, kteří vůbec neměli páru o nás, tajných junáckých Vlčatech z podzemí, a tudíž ani moji kamarádi jim nemohli objasnit, proč jsem náhle oněměl.

Jak bylo ve škole? zeptal se mě u večere děda.

Přestal jsem jíst a stiskl zuby jako beran. Míla Pech mi pozdě vysvětlil, že výjimka platí nejen pro učitele, ale rovněž i pro starší lidi... a to je přece logické, když nás učí je čít.

No to máš asi zase nějaké pořádné průšvih, nedal se děda odbýt. Ukaž mi žákovskou knížku!

Když prolisoval žákařdu a nic mimořádného v ní nenašel, chtěl vědět, co se to se mnou děje, proč neodpovídám a drže mlčím. Bylo to hotové peklo, ale já skautsky vytrval... a děda mi za to vlepil facku!

S fackami se tenkrát nijak nešetřilo, i když ta dědova byla spíš výjimkou. Jednou jsme si v našem parku hráli na četníky a zloděje s takovou klukovskou zarputilostí, až jsme všichni zapomněli, že je to jenom hra. Kličkoval jsem, v patách mi jako ohař dupal pořež ze sousedního baráku, četník Hlavsa. Uklouzl jsem na blátě a Hlavsa zajašal: jenže namísto normálního zatčení začal do mě bez pravidel bušit, hlava nehlava! Kopl jsem ho ze strany někam nad

kotník a ten surovec padl ke mně do bláta. Tam jsme se servali jak divoké koně a Hlavsa ode mě dostal pořádně na hubu. Když nás kluci od sebe konečně odtrhli, začal mi vztekle nadávat:

Ty zasrrranej Němčoure!

Znovu jsem měl před očima rudo – už dlouho mi můj cejch nikdo nepřipomněl, i když každý věděl, že můj táta okupant bručí v lochu... Náš skautský vedoucí Míla Pech mi jednou řekl, že za rodiče nikdo nemůže a že táta je táta, i když sedí v base. Klukům ale Hlavsa zvedl mandle a začali na něho pokřikovat:

Ty drž hubu, zasranej blbe! Právě ty! Tvůj pravej táta byl gestapák Sýkora a po válce ho popravili!

Hlavsa kulil oči a snad ani nedýchal – o svém pravém otci doteď nic nevěděl. Sýkora, plzeňský Němec, před válkou závodně boxoval a za okupace proslul svou vyhlášenou surovostí: byl nejobávanějším z party plzeňských gestapáků a vězni mu říkali *Zubař*. Na jeho výslechy, tvrdě pěsti a boxerské háky nikdo nikdy nezapomněl...

Hlavsa vzal nohy na ramena a s brekotem pelášil domů. Netrvalo dlouho a do parku přiběhla rozzlobená matka Hlavsová. Nejprve nám chtěla nadávat, ale potom, k našemu překvapení, najednou klekla na kolena a sepjala ruce jako při modlitbě:

Snažně vás prosím, mějte slitování..., rozplakala se. Už nikdy nic takového mému synovi nepřipomínejte, přísahám, že o svém otci dodnes vůbec nevěděl. On přece za nic nemůže...

Bylo nám trapně, že před námi kluky klečí v slzách, a tak jsme Hlavsovi svorně odpustili. Zase byl náš kamarád, ale stranil se... a mezi nás do parku už nikdy nepřišel. Do jeho kůže jsem se nejvíc dokázal vcítit zrovna já. I když začal s tím zasraným Němčourem, kluci mu to nemuseli tak tvrdě oplatit. Nakonec mi ho bylo docela líto.

Později jsem se o Hlavsovi dověděl mnohem víc. Hned po válce, ve stejné době, kdy jsem byl s babičkou Bertou zavřený na Konopišti, provdala se vdova po gestapáku Sýkorovi za soudruha Hlavsu, komunistického funkcionáře; a měla klid. V tichosti si soudruh Hlavsa maličkého Sýkoru adoptoval... a komunistický otčím převychoval gestapáckého pastorka k obrazu svému – k bezmeznému obdivu a lásce k Sovětskému svazu a světovému proletariátu. V deseti jedenácti letech rodiče poslali Hlavsu na Moravu studovat Žižkovu školu. Ze syna nejobávanějšího plzeňského gestapáka tam vychovali věrného důstojníka naší lidové armády a Hlavsa se stal spolehlivým komunistickým kádrem. Jo, tak už to někdy v životě chodí.

11. TO JSOU ONI!

Jednoho dne učitelka Soudružka dovedla naši třídu do staré budovy bývalého hejtmanskví na rohu náměstí Republiky a Františkánské ulice. Výstava o našich vzorech – Sovětském svazu a hrdinném generalissimu Stalinovi – byla nuda.

Ale další výstava s názvem *To jsou oni!* bylo jiné kafe: ta se konala v přízemí bývalého hotelu Smitka, přejmenovaného na Slovan. Náš kluky pochopitelně nejvíc zaujal vystavený arzenál zbraní, zabavený diverzantům a západním agentům, jejichž fotografie tvořily tablo odporých zrádců československého lidu. Nechyběla ani galerie vrahů a jejich obětí, v čele s Hubertem Pilčíkem řečeným *Strýček Smrt*, který vraždil svoje klienty: namísto, jak sliboval,

aby je převedl za kopečky, posílal ty důvěřivce na věčnost... a pokaždé krkounsky shrábl jejich peníze i vybavu. Na pranýři byla rovněž vystavena celá plejáda záškodníků, sabotérů, šmelinářů, kulaků, bývalých továrníků, velkoobchodníků a jiných protistátních žvlů. Mohli jsme si přečíst i jejich tvrdé soudní rozsudky, jenže zabavené vysílačky a zbraně u nás vyhrály.

Učitelka Soudružka celou třídu nutila, abychom si důkladně přečetli vylepené plakáty s nápisy, například – *Občane, upozorní státní orgány na nepřátele naší vlasti! Občané, bděte, ve dne i v noci buďte ostrážiti!* Mne ale nejvíc zaujal plakát, u něhož bylo několik fotek se zabavenými zásobami lihovin, na kterém svítila rudá hvězda a potutelně se odtud usmíval sám Vladimír Iljič Lenin: *Lihoviny vedou nazpět ke kapitalismu, né vpřed k socialismu!*, zněl nápis. Vrtalo mi hlavou, zda byl Lenin až takový ochlasta, že ho dali na protialkoholní plakát.

Čemu se směješ, Noááácku!? štěkla mi za uchem Soudružka. Tady je všechno vážná věc a ty se, pochopitelně, jenom šklebíš... Styd' se! A zatímco jsem se styděl, obrátila se ke třídě a jadrně pravila:

Jen a jenom tahle buržoazní pakáž, ukázala kolem sebe na vystavené exponáty, má na svědomí to, že ještě nakupujeme na lístky, protože ničí úrodu na polích, provádějí sabotáže v našich továrnách, živí se šmelinou, tancují bugy–bugy a poctivá práce jim smrdí... To jsou oni!

Tenkrát v březnu 1952 jsem po dvou letech směl podruhé navštívit zavřeného otce. Z Jáchymova byl převelen na práci v královodvorské cementárně, kam jsme se s mámou po kolejích hodiny kodrcali starým dřevákem, který pamatoval dobrého vojáka Švejka, když ho průvodčí vysadil v Táboře. Maminka na cestu upekla buchty, spoustu dalšího jídla zabalila do tašky a ještě přiložila láhev malinového sirupu. Ve vlaku jsem se v němčině bifloval, co smím tátovi říct, aby nás dozorcí nevyhodili.

Lágr stál za městem, kousek od cementárny. Na bráně nás dozorcí prošacovali a máminu tašku obrátili naruby. V čekárně už sedělo několik osob a nikdo tam nesměl ani ceknout.

Konečně přišla řada na nás – bachař vyvolal naše jména a otcovo vězeňské číslo 6401! Šli jsme za ním dlouhou chodbou, máma s plnou taškou v ruce, já nesl láhev malinového sirupu. A jak jsem natahoval kroky, abych stačil držet tempo, stal se malér: flaška mi vyklouzla z ruky, střepy se rozlily do všech stran... a hustý malinový sirup se rozlil po podlaze. Opakovalo se to, co jsme už jednou zažili v Jáchymově, ale ještě v brutálnějším vydání. Dozorce vzteky vypěnil a začal hulákat na maminku:

Ty krávo, dávej pozor na toho svýho spratka!

Přestaňte křičet, prosila máma, copak nevidíte, že můj kluk má strach? To už jsem brečel, ale ten hrubián se dostal do ráže:

Taková drzost, ty německá děvko, drž hubu a nepřikazuj, co mám dělat... Ted' fofrem uklid' ten sajrajt!

Pomáhal jsem sbírat kousky skla a říznul se do prstu, bolelo to, krvácelo, ale raději jsem ani nemukl. Kravál přilákal houf veselých dozorců, kteří na náš účet pobaveně vtipkovali, posmívali se mámě, že jí to s hadrem na podlahu náramně sluší... Maminka poctivě vytřela celou chodbu, a než byla zem čistá, spotřebovala několik kýblů vody.

Trvalo ti to moc dlouho, ty krávo, řekl náš vzteklý dozorce. Konec návštěv! Toho svýho nácka dneska neuvidíš, čas vypršel...

Tašku s jídlem donesl trestanci číslo 6401 jeden z houfu vtipných bachařů. Otcí jen stručně oznámil, že jeho žena a syn na ohlášenou návštěvu nepřijeli.

12. PLZEŇSKÉ POVSTÁNÍ

O rok později umřel Stalin! Plzeň se zahalila do smutku a černých fábor – jako v pohádce o drakovi, který chtěl sežrat princeznu. Rádio vyhrávalo smuteční marše, divadla a kina stáhla roletu, učitelka Soudružka byla jako tělo bez duše; někdo se potichu radoval, jiný nahlas truchlil...

Za pár dní umřel prezident Gottwald! Naši Soudružce málem puklo srdce žalem... a vůbec se zdálo, že státní smutek snad nikdy neskončí.

Děda Alois jako by ožil a s jiskrou v oku dokola debatoval s mámou:

Mám to v nose, rok dva... komunisti půjdou od válu a pravda zvítězí!

Jenže s pravdou to bylo vachrlaté. Mumifikovaného Gottwalda, po východním vzoru na čas vystaveného za sklem mauzolea na památném Vítkově, nahradil nový prezident, Antonín Zápotocký. Familiérně se mu říkalo *Tonda ušatej*; hrál na harmoniku, psal knížky a rád se nechával plácet lidmi práce po ramenou. Taky často řečnil v rádiu a získal si popularitu...

Jednou opět promlouval národu do duše, aby se nedal zmást šuškanou, že se něco chystá s naší československou korunou... Znovu šlo o zlovolné rejdy Západu a jeho agentů, s cílem rozvrátit naši republiku.

O tom rozvratu měl Tonda ušatej celkem pravdu, ale ani ve snu ho nenapadlo, že svým projevem k němu sám přispěl: prezidentova slova neplatila – v sobotu byla bleskově vyhlášena měnová reforma a v pondělí 1. června 1953 vstoupila v platnost. Hrom uhodil! Lid práce, pardon, se nasral do ruda a vyrazil do ulic.

Místo školy jsme mazali k hlavní bráně Škodovky, odkud se valil nekonečný proud stávkujících škodováků. Bengál nastal, když si před šichtou přečetli ranní noviny. Černé na bílém tam stálo, že nová koruna má teď pětkrát vyšší hodnotu než ta stará... a že po čtrnácti letech končí lístkový systém! Radostně optimistická zpráva ale měla háček: za tři sta kaček vám v bance vyměnili šedesát Kčs. Pro vyšší částku už platil kurz jedna ku padesáti – z tisícovky byla přes noc pouhá dvacka. Poctiví strádalové, obzvlášť ti, kteří ukládali korunky doma do štrozoku, ale i keřasové, šmelináři a další zbohatlíci, se rázem octli v jednom pytlí a svorně utřeli nos.

Náměstí Republiky se rychle zaplnilo; spolu se škodováky sem za všech ulic napochodovali stávkující z pivovaru, papíren a dalších plzeňských fabrik – zedníci, železničáři, tramvajáci, prodavači, kominíci, metaři... hrozili zvednutou pěstí a ohnivě skandovali:

Podvod! Podvod! Stát nás vokrady! Hanba komoušům!

Týýý vole, řekl Pepa, to je ale bugr...

Donekonečna omílané komunistické heslo *Čelem k masám* bylo k smíchu, protože celé dopoledne se nikdo k masám čelem nepostavil. Vypadalo to, že esenbáci a estébáci si nadělali do kalhot.

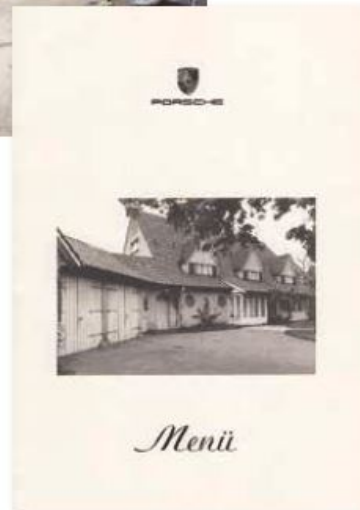
Největší radikálové pak vzali na zteč radnici, ale další česká defenestrace proběhla podle jiných not: místo radních z oken vyhazovali dolů na chodník obrazy a basty Stalina, Gottwalda, Lenina, Marxe, Engelse... Totéž se opakovalo u budovy soudu ve Velešlavínově ulici, jen s tím rozdílem, že z oken létaly i soudní spisy, které demonstranti na dlažbě páliili.

➤ Další vila rodiny Porsche v Zell am See

➤ Menu z jedné oslavy firmy Porsche

⊕ V roce 2012 jsme obdrželi pozvánku na slavnostní otevření nové expozice v Porsche muzeu. Bylo nám ctí.

➤ Pan profesor Ferdinand Porsche před domem v Zell am See, 1995

EPILOG

Po úmrtí našeho chleboďárce *hotel Noack* nezavřel, dalších deset let jsme s Maruškou pracovali u rodiny Porsche ve Stuttgartu... než jsme v roce 2008 odešli do zasloužené penze.

Po osmačtyřiceti letech v cizině jsme se na stará kolena vrátili domů do Prahy.

Být mladší, asi bych si otevřel hospodu pro moje staré kamarády a obsluhoval je. Každý den by u mě ochutnali jinou delikatesu, protože láska, jak známo, prochází žaludkem. Máme s manželkou rádi ty kluky a holky z mládí, s nimiž jsem prožil dobré i zlé časy... a spoustu srandy. Je mi líto, ale zdravíčko a stáří už mi nedovolí obléct rondon; tak zase maluju obrázky a s Maruškou se těšíme z vnoučat – máme jich deset a jednu pravnučku. Dcery Miša a Dany žijí s rodinami u Frankfurtu nad Mohanem, syn Petr se vrátil do rodné Prahy a otevřel si tady s manželkou Zdenou advokátní firmu. Nic nemůže být krásnějšího, než když se občas sejdou naše rodiny, Rymešovi, Vovsovi a Noackovi o Vánocích a o prázdninách na chalupě ve Strašíně-Láznech u Kašperských Hor nebo v Liběticích u Petrovic. Mokrát jsem tam svým potomkům a přátelům vyprávěl o celém mém životě, až mě uprosili – obzvláště vnoučata – abych ty příhody sepsal.

A stala se taková náhoda: koncem září 2016 jsem se podruhé v životě setkal s Václavem Hudečkem. Fenomenální houslový virtuos měl koncert v šumavském Strašíně, v barokním kostele Panny Marie... kousek od chalupy Zdeny a mého Petra v Lázních.

Bylo vyprodáno, Václav Hudeček za doprovodu Musica Lucis Praga zahrál Quattro stagioni – Čtyři roční období – Antonia Vivaldiho, úspěch obrovský, mnoho přídavků pro nadšené posluchače... po dvou hodinách koncert skončil. Šel jsem na faru za mistrem Hudečkem, kde byl po představení na malém snacku u faráře s manželkou Evou, známou herečkou. Představil jsem se mu a optal se mistra Hudečka: Jestlipak si ještě vzpomenete na vystoupení u kanadského velvyslance 8. srpna 1968? Před vámi zpíval Waldemar Matuška... a já vás tenkrát obsluhoval.

Skutečně? zapátral v paměti virtuos.

Bylo vám šestnáct... a spálil jste si jazyk o horký karamel.

Ale jistě, to ano, rozpomněl se. Jak je možné, že si pamatujete přesné datum?

Protože se mi ten den narodil syn.

Chvilí jsme ještě spolu zavzpomínali na staré časy a já se letmo zmínil o dalších slavných hostech, které jsem měl tu čest rovněž obsluhovat. A že moje děti a vnoučata si přejí, abych to celé sepsal. Optal jsem se, zda by mu nevadilo zmínit příhodu o jeho spáleném jazyku.

Vůbec ne, jsem potěšen, dal mi souhlas. Dejte se do práce, rád si to vaše dílo přečtu!

To byl moment, který ve mně nastartoval písmáka. Tvrdím já, někdejší pikolík plzeňského hotelu Slovan, nakonec majordomus u rodiny Porsche. Dlouhá cesta.

Co se týče této knihy, děkuji hlavně panu Josefu Kejhovi za radu a pomoc při finálním zakončení mých vzpomínek. Já, Petr Noack, bych byl bez jeho literární fach-kompetence úplně ztracený, i co se týče slohu a gramatiky. Díky, Pepo! Myslim, že jsem získal nového kamaráda z „naší Plzně“.

OBSAH

PROLOG	3	41. Z ROZMLÁCENÝHO KOSTELA...	84
ČÁST PRVNÍ		42. KAPITÁN KOKTA	86
1. MOJE RODINA	8	43. NEBEZPEČNÉ ZNÁMOSTI	88
2. TVRDÝ PÁD	10	44. SBOHEM, VOJNO, MĚJ SE, LÁSKO...	90
3. KOLABORANTI	12	ČÁST ČTVRTÁ	
4. V PLZNI	16	45. DEMI CHEF D'RANG	94
5. ZNÁRODNĚNÍ	17	46. PAŘÍŽSKÁ ILUZE	95
6. DAREBOVÉ OD RADBUZY	19	47. KLEPTOMAN Z RECESE	97
7. MAMINKA, OTEC... A STB	21	48. ZMRZLINOVÉ PŘEKVAPENÍ	99
8. BARÁK HRŮZY	24	49. STARÉHO PSA NOVÝM KOUSKŮM NENAUČÍŠ	100
9. NOVÁ ŠKOLA I KAMARÁDI	25	50. LÁSKA NA PRVNÍ POHLED	102
10. SKAUTI A TITANIC	27	51. MARTIČKA A... BOŽENKA	103
11. TO JSOU ONI!	29	52. ŽENSKÁ ZÁLEŽITOST	105
12. PLZEŇSKÉ POVSTÁNÍ	31	53. ROMANTIKA VERSUS PEČENÁ KLOBÁSA	106
13. AJ TA KRAJTA	32	54. CHCEŠ PŘES DRŠKU, SOUDRUHU?	107
14. MAMINČINA KRÍŽOVÁ CESTA	34	55. BLÝSKÁNÍ NA LEPŠÍ ČASY	109
15. BEZHLAVĚ	36	56. ZRÁDCE ŠEJNA	111
16. CANDÁT À LA MANDÁSEK	37	57. ETO VAŠE DĚLO	113
17. OTEC NA SVOBODĚ	40	58. SVÁTEK ZA SVÁTKEM A JINÉ PŘÍHODY Z NATÁČENÍ	114
ČÁST DRUHÁ		59. VNADNÁ DOMOVNICE A ZÁHADNÝ AMERIČAN	116
18. UČEDNÍK - MUČEDNÍK	44	60. KALEIDOSKOP	117
19. KONEČNĚ NA PLACU	45	61. ŠTASTNÉ OSMIČKY	119
20. PRASÁTKO PRO ŠTĚSTÍ	47	62. FRNK ZA KOPEČKY	121
21. VENCA A POMATENÝ FRANTIŠEK	49	ČÁST PÁTÁ	
22. DNY SLÁVY	50	63. PATÁLIE S OUŘADY	126
23. ACH, TY ŽENY...	52	64. TĚŽKÉ ZAČÁTKY EMIGRANTŮ	128
24. KRÁL KOMIKŮ A HEREC KRYZÁNEK	54	65. PRVNÍ KROK	130
25. KOLOMAZNÍK Z GUINEY	55	66. ZELENÁ SE, ZELENÁ...	131
26. PEVNÁ HRÁZ	57	67. HALALI	132
27. PAN HOZLAR	59	68. VRCHNÍ, PRCHNI!	134
28. ZÁSKOK V BESEDĚ	61	69. DVOJITÁ RADOST	136
29. HNÍZDEČKO LÁSKY	62	70. ZATRACENÉ VESELKY... A DÁMA S DLOUHOU VLEČKOU	138
30. Z PIKOLÍKA ČÍŠNÍKEM	64	71. PELÉ ANI HOUF KANCLÉŘŮ RODINU NENAHRADÍ	140
31. MÍSTO POMSTY ODMĚNA	66	72. POVÝŠENÍ	141
32. MLÁDÍ VPŘED! SBOHEM, STRÝČKU...	68	73. GUTTEN APETIT!	143
ČÁST TŘETÍ		74. NEMŮŽU SI POMOC	144
33. VOJNA NENÍ KOJNÁ	72	75. SLAVÍK OD VLTAVY	146
34. HEJ, POBILI V ŽILINĚ RYCHTÁRA...	73	76. DÍKY, PANE PROFESORE	148
35. SVOU MASKU ODHAZUJI V DÁL...	75	77. NEVĚDOMKY VE FINÁLE	150
36. AGENT NARUŠITEL A SNĚHULÁK	76	EPILOG	159
37. ČAU, ŽILINO!	77		
38. ELDORÁDO	79		
39. HOSPODSKÉ ŠKÁDLENÍ	80		
40. CESTY PÁNĚ JSOU NEVYZPYTATELNÉ	82		